

**Справа «Тромбетта проти Італії»
(Trombetta v. Italy 25843/94)**

У рішенні, ухваленому 2 вересня 1997 року у справі *Тромбетта проти Італії*, Суд постановив, що:

- ч. 1 ст. 6 Конвенції до даного випадку не застосовується.

Обставини справи

П. Марія Луїза Тромбетта живе в Катанії, де вона працювала в місцевому Медичному центрі.

Дана заява стосується п'яти судових процесів. Перші два з них розпочаті Медичним центром проти заявниці у Сицилійському обласному адміністративному суді, а три інші – п. Тромбеттою проти Медичного центру в цьому ж суді. Вони стосувалися пошти, адресованої заявниці в Медичний центр, і питання щодо виплати їй заробітної платні, яке постало внаслідок припинення діяльності Обласної організації для запобігання туберкульозу, де вона раніше працювала адміністратором. Вона оспорила, зокрема, низку рішень, якими новий роботодавець призначив її до такої категорії персоналу, котру вона вважала заниженою для своєї кваліфікації.

Перший судовий процес розпочався 12 червня 1987 року. У рішенні від 6 листопада 1987 року Обласний адміністративний суд постановив призупинити виконання рішення, яке оспорилося. У рішенні від 13 жовтня 1993 року суд постановив, що Медичний центр повинен подати низку документів. 9 травня 1994 року заявниця звернулася до секретаріату суду з вимогою прискорити судочинство.

Другий процес розпочався 20 липня 1987 року. У рішенні від 6 листопада 1987 року Обласний адміністративний суд постановив призупинити виконання рішення щодо спірного питання. У рішенні від 13 жовтня 1993 року суд постановив, що Медичний центр повинен подати певні документи. 9 травня 1994 року заявниця звернулася до секретаріату суду з вимогою прискорити судочинство.

Третій судовий процес розпочався 19 листопада 1987 року. У рішенні від 15 грудня 1987 року Обласний адміністративний суд постановив призупинити виконання рішення. У рішенні від 13 жовтня 1993 року суд постановив, що Медичний центр повинен подати певні документи. 9 травня 1994 року заявниця звернулася до секретаріату суду з вимогою прискорити судочинство.

Четвертий судовий процес розпочався 16 грудня 1988 року. У рішенні від 23 лютого 1989 року обласний адміністративний суд частково задовольнив прохання про призупинення виконання рішення. У рішенні від 13 жовтня 1993 року суд постановив, що Медичний центр повинен подати певні документи. 25 травня 1994 року заявниця звернулася до секретаріату суду з вимогою прискорити судочинство.

П'ятий судовий процес розпочався 13 листопада 1989 року. У рішенні від 13 жовтня 1993 року суд постановив, що Медичний центр повинен подати певні документи. 25 травня 1994 року заявниця звернулася до секретаріату суду з вимогою прискорити судочинство.

Зміст рішення Суду

П. Тромбетта оскаржувала тривалість п'яти судових процесів при розгляді справ, порушених як проти неї, так і нею у Сицилійському обласному адміністративному суді. Вона покликала на ч. 1 ст. 6 Конвенції, що передбачає право на швидкий розгляд справи судом. Суд спочатку повинен визначити, чи ці положення можна застосовувати в даному разі.

Уряд вказав, що положення ст. 6 Конвенції стосуються справ, у яких домінують відносини, що їх регулює приватне право. А дана справа, на його думку, у своїй основній частині перебуває у сфері публічно-правового регулювання. Тому заява є неприйнятною для розгляду.

Комісія ж узяла до уваги, що в даній справі є наявний грошовий аспект. А ст. 6 Конвенції застосовують, якщо (так, як і в даному разі) порушено економічні права заявника.

Суд зауважив, що в законодавстві багатьох держав – учасниць Ради Європи закладена

різниця між державними службовцями і найманими (за приватним правом) працівниками. Це дало йому змогу зробити висновок, що _спори, які стосуються набору, кар'єри й завершення терміну служби державних службовців є, за загальним правилом, поза межами дії ч. 1 ст. 6 Конвенції».

За таких обставин Італія може бути прирівняна до наймача, який є стороною договору найму, що його регулює приватне право. Суд вважав, що вимоги заявників є громадянськими (цивільними) в межах тлумачення ч. 1 ст. 6 Конвенції.

У даному разі п. Тромбетта, можна сказати, шукала судового перегляду багатьох рішень, в яких наймач призначив її до категорії персоналу, нижчої, на її думку, аніж рівень її кваліфікації. Спір, який вона порушила, отже, безсумнівно стосувався її кар'єри і не стосується «громадянських» (цивільних) прав у межах тлумачення ч. 1 ст. 6 Конвенції.

Щодо вимоги заявниці про оплату різниці в заробітній платні, то суд зауважив, що присудження такої компенсації адміністративними судами прямо залежить від попереднього визначення, чи наймач діяв незаконно.

Отже, ч. 1 ст. 6 Конвенції до цієї справи не застосовується.

Реферативний переклад з англійської мови та опрацювання рішення здійснено у Львівській лабораторії прав людини і громадянина НДІ державного будівництва та місцевого самоврядування АПрН України О. О. Бекетовим, Р. М. Москалем, Н. П. Ничай, М. Ю. Пришляк, Т. І. Пашуком, М. Б. Рісним, А.-М. Я. Хом'як.